

דרורה דקל

דרורה דקל פותחת את מגירות עיזבונה של אמה ושולפת את מכתבי טבה שנספה בשואה. המכתבים נשלחו מוינה וליוו את בריחתה של אמה עד הגעתה לפלסטינה. בשנות ה-70 עסקו רבות במכתבים ובטכסטים בצידם הפורמליסטי. אצל דקל בעבודות העכשוויות נטענות היצירות בהיבטים פסיכולוגיים וסיפוריים. כמו מתוך תיבת פנדורה, נגלים מכתבים הכתובים על גב דף נייר דק, בכתב יד צפוף ומחודד. דקל נוברת בניירות ובודקת מסכת יחסים סבוכה בין אמה לטבה. כמו הילדים המחוברים אל האגדות והסיפורים, כך גם דקל כילדה גדולה, שותלת את כיפה אדומה לתוך מכתביו של טבה. האגדה של כיפה אדומה מטילה על הילדה, בצורה סמלית, סכנות הנשקפות לילדים בכלל, לאור המציאות האכזרית אליה הם נולדים. המאבק בכוחות הרשע, התלאות בדרך להתבגרות, ויחסי אם, סבתא ובת, כל אלה באים לידי ביטוי באגדה זו. דקל קושרת את דמותה של כיפה אדומה גם לרבות מיצירותיה הקודמות. בתערוכה זו הופכת דקל את כיפה אדומה, באמצעות סדרת רישומים עדינה, לדמות מטפורית של חיה, אישה מפתה, קדושה, מכשפה ומלאך מוות. לרישומי העיפרון נוספים קווים, כתמים אדומים ודימוי של שכמיה אדומה ונעלים אדומות. העיסוק הסיזיפי בדימוי של כיפה אדומה ברבות מעבודותיה מעיד על ניסיונה הבלתי פוסק של האמנית לחזור ולטפל בעולמה הפנימי האישי, בעזרת האגדה הטורדת של כיפה אדומה. נעשה כאן מעין ניסיון 'להשחיל מבוך' (To thread a maze), כפי שמכנה זאת דקל.